

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Ing. J.N.**, zast. JUDr. Miroslavou Topolářovou, advokátkou, se sídlem Průmyslová 3, Svitavy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2011 č.j. 95653/2011-MZE-13301 sp.zn. 2RP23240/2011-13301

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 20. 5. 2011 č.j. 95653/2011-MZE-13301 sp.zn. 2RP23240/2011-13301, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Svitavy ze dne 1. 12. 2010 č.j. JPÚ/R/Po/37/10/- Ha, kterým byl schválen návrh jednoduché pozemkové úpravy - upřesnění přidělů v katastrálním území Pomezí.

Žalobce v žalobě uvádí, že z ust. § 11 odst. 8 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemkových úpravách), vyplývá, že schválený návrh pozemkových úprav je podkladem pro rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv a proti rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv se nelze odvolat a tímto rozhodnutím zanikají dosavadní nájemní vztahy.

Žalobce nesouhlasí s tím, že když dobrovolně, svobodně, jasně, srozumitelně a v souladu s platnými právními předpisy uzavřel nájemní smlouvu na pronájem nemovitostí v jeho vlastnictví, stejně tak jako ostatní občané, že mu ze zákona mají zaniknout dosavadní nájemní smlouvy, neboť je přesvědčen o tom, že každý vlastník může se svým vlastním majetkem nakládat v souladu s platnými právními předpisy a pokud nakládá v souladu s platnými právními předpisy, tak není ani zákonodárce oprávněn zákonem zrušit právní vztahy, které neodporují žádnému zákonu, byly uzavřeny svobodnou vůlí smluvních stran a toto považuje žalobce za tvrdý zásah do práv vyplývajících z vlastnického práva, tedy práva pronajmout pozemky ve svém vlastnictví nájemci za podmínek dohodnutých v uzavřené nájemní smlouvě a nikdo není oprávněn a ani zákon nemůže stanovit, že tyto dosavadní nájemní vztahy zanikají.

Žalobce zdůrazňuje, že podle čl. 11 odst. 1 Ústavy má každý právo vlastnit majetek a vlastnické právo všech vlastníků má stejný obsah a ochranu. Žalobce je spoluvlastníkem pozemkových parcel, které jsou dotčeny pozemkovými úpravami. Žalobce svobodně podepsal nájemní smlouvu na tyto nemovitosti s nájemcem a dohodli se na podmínkách nájemní smlouvy. Nájemní smlouvu žalobce neukončil ani ukončit nechce a neví, na základě jakého oprávnění může být v § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách uvedeno, že rozhodnutím zanikají dosavadní nájemní vztahy. Žalobce tento postup považuje za tvrdý zásah parlamentu do práv občana, neboť je přesvědčen o tom, že jako občan může v souladu s platnými právními předpisy nájemní smlouvu uzavřít a ukončit a na základě zákona nemohou zaniknout dosavadní nájemní vztahy. Se svým majetkem zcela svobodně může žalobce nakládat pouze sám, pokud toto je v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce žádný právní předpis při uzavírání nájemních smluv neporušil a nevidí důvod, proč by dosavadní nájemní vztahy měly zaniknout podle ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Žalobce měl při uzavírání nájemní smlouvy v úmyslu dlouhodobě ošetřit užívání pozemkových parcel nájemní smlouvou a počítal s tím i ve svém ekonomickém záměru.

Podle názoru žalobce je úprava obsažená v § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách v rozporu s Ústavou, a to s čl. 3, kdy součástí ústavního pořádku je Listina základních práv a svobod a v rozporu s citovanými články Listiny základních práv a soud. Žalobce je přesvědčen o tom, že úprava obsažená v zákoně o pozemkových úpravách vytváří nerovné postavení mezi subjekty, kdy v § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách je uvedeno, že dosavadní nájemní vztahy zanikají a v § 11 odst. 13 je uvedeno, že zástavní právo, které vázne na pozemku zahrnutém do pozemkových úprav, přechází podle tohoto zákona na pozemek, který přešel do vlastnictví zástavce podle schváleného návrhu. Z toho jasně vyplývá, že dosavadní nájemní vztahy nemusely být upraveny tak, jak je uvedeno v § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, ale mohly být upraveny obdobně, jako je upraveno zástavní právo výše citované. Podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má vlastnické právo všech vlastníků stejný obsah a ochranu, avšak z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že došlo k porušení tohoto ustanovení, neboť vlastnické právo všech vlastníků nemá stejnou ochranu.

V žádném případě se nejedná o ojedinělý názor žalobce a toto tvrzení žalobce navrhuje prokázat svědeckými výpověďmi dalších svědků.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce odmítá vzít na vědomí, že správní orgán o existenci nebo trvání nájemních vztahů v řešeném území nerozhoduje, dokonce mu zákon nejen neukládá, ale ani nijak neumožňuje se těmito vztahy zabývat. Pozemkový úřad před schválením návrhu jednoduchých pozemkových úprav po dohodě se zpracovatelem projektu vyčkával, než zpracovatel zajistí nové nájemní smlouvy pro

společnost Agronea, a.s., neboť společnost tím podmiňovala svůj souhlas s návrhem jednoduchých pozemkových úprav. Zákon však nic takového v řízení se neukládá ani pozemkovému úřadu ani zpracovateli návrhu, jednalo se o projev dobré vůle a snahy vyhovět požadavkům účastníka řízení. Tato snaha a vstřícnost však nebyla oceněna, protože nebylo zajištěno 100 % nových smluv.

Žalobce namítá, že nikdo není oprávněn rušit nájemní smlouvy. Dále dovozuje, že vlastnické právo všech vlastníků nemá stejnou ochranu. Zde však žalobce podle názoru žalovaného účelově zaměňuje právo vlastnické s právem užívání na základě nájemní smlouvy. Požadavek na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v podstatě znamená žádost o zrušení § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách nebo prohlášení jeho neplatnosti. K tomu se žalovaný nemůže vyjádřit, neboť platné znění zákona je pro něj závazné. Je toho názoru, že skutečnost, pro kterou byla žaloba podána, nemůže být důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 1. 12. 2010 vydalo Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Svitavy, rozhodnutí č.j. JPÚ/R/Po/37/10/- Ha sp.zn. JPÚ/Po/13/2007, kterým byl podle ust. § 11 odst. 4 a § 13 zákona o pozemkových úpravách schválen návrh jednoduchých pozemkových úprav - upřesnění přidělů v katastrálním území Pomezí. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v žalobě nesouhlasem se zánikem dosavadních nájemních vztahů, který vyplývá z ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Společně s žalobcem podali odvolání také společnost AGRONEA, a. s., Ing. J.B., Ing. R. K., Ing. J. P., Ing. M. S., V. V., J. B. a Ing. M. J.. Poslední dva uvedení odvolatelé vzali svá odvolání zpět. Odvolání ostatních žalobců obsahově korespondují s odvoláním žalobce. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2011 č.j. 95653/2011- MZE-13301 sp.zn. 2RP 23240/2011-13301 byla odvolání odvolatelů, kteří svá odvolání nevzali zpět, zamítnuta a rozhodnutí pozemkového úřadu potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal celé řízení o jednoduchých pozemkových úpravách v katastrálním území Pomezí a neshledal porušení zákona ani žádné opomenutí, stejně tak nejsou nikde uvedeny žádné námitky odvolatelů proti řešení jednoduchých pozemkových úprav nebo proti návrhu nového uspořádání parcel. Žalovaný uvedl, že odvolání je podáno výhradně z důvodu existence ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, tedy kvůli budoucímu pozbytí platnosti dnešních nájemních smluv. K tomu žalovaný uvedl, že pozemkový úřad nemůže ovlivnit následky správního řízení, které vyplývají přímo ze zákona. Odkazy na Listinu základních prav a svobod nejsou na místě, protože vlastnictví odvolatelů bylo dotčeno pouze upřesněním hranic a výměr pozemků a jejich případnou směnou při zachování původní výměry a ceny, jak vyplývá z bilance nároku a návrhu. Odvolatelé nebyly nijak poškozeny navrženým řešením a k samotnému návrhu připomínky nevznesli. Nové nájemní smlouvy uzavírají smluvní strany svobodně a dobrovolně, zákon je v tom nijak neomezuje. Z logiky věci je zřejmé, že novým uspořádáním pozemků jednotlivých vlastníků jsou původní nájemní smlouvy minimálně nepřesné a nevztahují se k nemovitostem, které po zapsání výsledků jednoduchých pozemkových úprav do katastru nemovitostí mají vlastníci zapsány na svých listech vlastnictví. Svůj nesouhlas se zněním § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách a výhrady k činnosti parlamentu mohou odvolatelé řešit přímo s parlamentem. Pro Ministerstvo zemědělství je znění zákona závazné a zákonodárnou činnost parlamentu není oprávněno hodnotit. Vzhledem k tomu žalovaný podaná odvolání zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce v tomto případě netvrdí, že by řízení před správními orgány vykazovalo procesní vady nebo že by správní orgány nesprávně aplikovaly právní předpisy. Jeho námitka směřuje výhradně vůči ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách a tvrdí, že toto ustanovení je protiústavní.

Správní orgány neměly v podstatě žádnou možnost se touto námitkou zabývat. Správní orgány jsou bez dalšího vázány zákonem a musí ho aplikovat i v případě, kdy účastník řízení namítá jeho protiústavnost. V případě soudu je pak situace odlišná. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy *dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu*. Právě tohoto postupu se žalobce v žalobě domáhá a Městský soud v Praze se proto zabýval nejprve tím, zda jsou pro tento postup splněny podmínky. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.

Ústava stanoví jako nutnou podmínku předložení věci Ústavnímu soudu, aby se jednalo o zákon, „jehož má být při řešení věci použito“. V dané věci však k aplikaci ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách vůbec nedošlo.

Předně je nutno souhlasit s žalovaným v tom, že se jedná o následek, který zákon stanovil jako nutný následek vydání rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Jedná se tedy o normu, kterou pozemkový úřad při rozhodování o pozemkových úpravách vůbec neaplikuje a právní účinky této normy nastupují až po skončení správního řízení. I kdyby tedy Městský soud v Praze Ústavnímu soud návrh na zrušení tohoto ustanovení předložil a bylo by mu vyhověno, nemělo by to žádný vliv na řízení o žalobě žalobce. I v případě, že by zákonná úprava žalobcem zpochybňované ustanovení po zásahu Ústavního soudu neobsahovala, bylo by rozhodnutí pozemkového úřadu správné a v souladu s právními předpisy, neboť znění § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách výslednou podobu rozhodnutí nijak neovlivnilo. Městský soud v Praze by i za tohoto stavu musel žalobu zamítnout.

Dalším důvodem, proč Městský soud v Praze nemohl v tomto řízení předložit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, je to, že následek, s nímž žalobce nesouhlasí (tj. zánik nájemních vztahů), není důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí, jímž byl návrh pozemkových úprav schválen, ale až rozhodnutí vydaného podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, tj. rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv. Toto rozhodnutí vydává pozemkový úřad teprve následně a teprve toto rozhodnutí bude mít následky, proti nimž žalobce brojí. Žalobcem tvrzený zásah do jeho práv tedy dosud vůbec nenastal, neboť žalobou napadené rozhodnutí jej vůbec způsobit nemůže a zákon je výslovně spojuje se zcela jiným druhem rozhodnutí.

Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že návrh na zrušení ust. § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách v řízení o této žalobě vůbec podat nemůže a pokud by jej podal, Ústavní soud by jej musel odmítnout. Otázkou, zda toto ustanovení je v souladu s ústavním pořádkem, se proto nemohl zabývat. Pro úplnost nicméně odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/97, který se k otázce pozemkových úprav obecně a jejich souladu s ústavním pořádkem věnoval.

Soud neprováděl dokazování ani výslechem svědků, které žalobce navrhoval, neboť se vztahovaly k žalobcem tvrzenému rozporu zákona o pozemkových úpravách s ústavním pořádkem, tedy k otázce, již se soud v tomto řízení ze shora vyložených důvodů zabývat nemohl. Kromě toho se svědci podle návrhu žalobce měli vyjadřovat k právnímu posouzení věci, tj. za účelem, kterému svědecká výpověď obecně sloužit nemůže.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu